

Sygn. akt III CSK 86/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. [...]

w K.

przy uczestnictwie Spółdzielni Mieszkaniowej N. w K.

o ustanowienie służebności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 26 czerwca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika

od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 25 września 2014 r., sygn. akt II Ca 847/14,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) zasądza od uczestnika na rzecz wnioskodawczynie kwotę
120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadni istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach może zostać oparte rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uczestnik postępowania Spółdzielnia Mieszkaniowa N. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie wydanego w dniu 25 września 2014 r. w sprawie z wniosku Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. [...] w K. o ustanowienie służebności gruntowej drogi koniecznej.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłankach przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i pkt 4 k.p.c. Zdaniem skarżącej w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, które przedstawione zostało w formie następujących pytań: a) „czy art. 26 ust. 2 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych w zw. z art. 27 ust. 2 u.s.m. oraz w zw. z art. 18 ust. 1 u.w.l. wyklucza uregulowanie zasady korzystania z nieruchomości spółdzielni przez zawarcie pomiędzy wspólnotą i spółdzielnią umów cywilnoprawnych lub ustanowienie służebności, w sytuacji gdy spółdzielnia nie jest członkiem wspólnoty i nie sprawuje zarządu powierniczego i nie wystąpiła ani nie przejęła obowiązków sprawowania zarządu powierniczego od Spółdzielni Mieszkaniowej Z. z podziału której powstała natomiast Wspólnota Mieszkaniowej skorzystała z uprawnienia i ustanowiła swój zarząd, w związku z czym do praw i obowiązków członków wspólnoty niebędących członkami spółdzielni zastosowanie znajdują przepisy u.w.l., która to ustawa nie zawiera zapisu analogicznego do art. 26 ust. 2

u.s.m.”, b) czy ustanowienie odpłatnej służebności gruntowej drogi koniecznej na nieruchomości wspólnoty, tj. kaźdoczesnego współużytkownika wieczystego członkiem spółdzielni, w sytuacji gdy spółdzielnia nie sprawuje zarządu powierniczego wyklucza w przyszłości dochodzenie wobec członka wspólnoty i współużytkownika wieczystego nieruchomości spółdzielni w oparciu o art. 26 ust. 2 u.s.m. Ponadto skarżący wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd Okręgowy w sposób rażący naruszył art. 145 § 1 k.c., przez jego niezastosowanie w części dotyczącej wynagrodzenia za ustanowienie służebności drogi koniecznej w odpowiedniej wysokości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, jeżeli skarżący, jako przesłankę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien zagadnienie to przedstawić z przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, a także wykazać, że jest to zagadnienie, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSCN 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.; z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, niepubl.).

Skarżący nie wykazał powołanej we wniosku przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Pierwsze przedstawione w skardze kasacyjnej pytanie pozbawione jest cech abstrakcyjnego zagadnienia prawnego, w istocie jest pytaniem o rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie. Pytanie drugie natomiast dotyczy możliwości dochodzenia w przyszłości wynagrodzenia za korzystanie z nieruchomości spółdzielni.

Jak zostało przyjęte w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, powinien w oddzielnym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, tj. oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, bez potrzeby głębszej analizy oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.; z dnia 20 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2012 r., III CSK 121/12, niepubl.; z dnia 4 grudnia 2012 r., I CSK 302/12, niepubl.; z dnia 11 marca 2014 r., III SK 65/11, niepubl.).

Wnosząca skargę kasacyjną Spółdzielnia Mieszkaniowa nie wykazała tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Zawarta w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentacja ogranicza się do stwierdzenia, że zapis art. 145 § 1 k.c. nie zawiera postanowień uprawniających Sąd do ustalenia wynagrodzenia w sposób dowolny lub nieodpłatny.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł, jak w sentencji pkt 2, na podstawie art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. i art. 520 § 3 k.p.c.